

St. Euphemia

Részletek egy készülő kihagyásos regényből

Az akváriumos

A Zahorecz Josip volt az a visszahúzódó utcaszomszéd, akivel még a pöcsünket is összemértük, szégyenkezve, de magamutogatóan, reménykedve mindketten, hogy nyerünk, aki mindig olyan flegma és szemtelen volt, öreganyám csak azt mondta rá, hogy pimasz meg pöntyögi, hogy az utcabeli gyerekek nem is akartak vele barátkozni. Hogy én mégis miért? Talán mert velem sem. A Zahorecz Josip faterja dugta rendesen a mi szomszéd Áginkat, aki meg az én anyámtól vásárolta hitelre a harisnyakötegeket és vitte a „buvljak”-ra árulni, hogy miután eladta, nekünk is legyen pénzünk a margarinos kenyér tetejére szalonnakarikás szálámira is. A harisnyát apámék fizetés helyett kapták, apám meg lévén elszántan bátrabb, mint anyám, még lopott is ki a gyárból harisnyát a többretegű öltözködése alatt. Volt is vita belőle, de a szalámi mindig enyhülést hozott. A Josip faterja szerette úgy dugni az Ágit, hogy az harisnyában volt, szerette letépdetni róla, cafatolni, hallottuk meg kilestük ezt. De volt mikor lesekedni sem kellett, mert anynyira bebaszott a Josip faterja, hogy önérzet nélkül mesélt nekünk gyerekeknek az udvaron, az udvari kis rozoga faasztal meg pad mellett, hogy mi csak képedve néztük, hogy most mi van. A Zahorecz unokatestvére, a Zoli jóval idősebb volt nálunk, de szívesen barátkozott velünk, ő tanított meg a légpuskával is bálni, igaz, hülyének nézett, pedig én direkt céloztam félre, sohasem a verebek szemei közé. A Zolival egyszer együtt bicikliztünk a sínek mellett Zentára, a faterjáék lezüllött, alkoholgőzös, legyes házába, ahol arra kényszerültem, hogy egy ágyban aludjak vele, helyhiány okán, nem is nagyon aludtam, mert féltem, hogy összeér a bőrünk. Anyám biciklijét loptam el, mert nem akarta ideadni, hogy két napig távol legyek vele, meg el se akartak igazán engedni, de megszöktem. Annyira megtetszett a Zoli versenybiciklijé, nem csak azért, mert fáj már a seggem a hosszú úton anyám bicikliülésétől. Szóval, hogy mindenáron meg akartam szerezni. Mondta az árát, sok volt, ki kellett esznelni valamit, hogy összejöjjön a pénz. Anyám

kinyűtt harisnyáiból szerkesztettem merítőhálót, amivel a Prozivka felé véve az irányt, a kerülő földesúton, a kanalizáció mellett, a bűzben bicajoztam ki a Palics kettőig, ahol hemzsegték a vízibolhák, azt gyűjtöttem kiürült nagy tízliteres festékes Jumolos plasztikvödörökbe, hogy aztán otthon hiperman-gánnal kimosva, fertőtlenítvé szárítsam ki. Sok kellett néhány gramm szárítotthoz, amit az akváriumosnak vittem eladni, gupieledeként. De elküldött a faszra, nem lett még néhány nyáron át versenybiciklire, így hát maradt a muter csopperja.

Oroszok

Jöttek az oroszok Szabadkára, vártuk őket a vasútállomás előtt, hogy szállást adjunk nekik minden szarért. Igaz, még mindig ugyanazt a kávéfőzőt használom, és van még néhány tábla gyufám tőlük, amivel meggyújthatom a gáztűzhelyet, pedig van annak már több is mint húsz éve.

Sínek

Az Ivan Zajci evangélikus gyülekezetben találkoztam a Szébóval valami magas, sovány, kopasz haverjával, már nem emlékszem a nevére, később nála dekkoltunk pár napot Zomborban. Igazság szerint nem is a gyülekezetben találkoztunk, persze, már emlékszem, hanem a Szabó Évával léptünk le véletlenül egyszerre a prédikációról, és szóba elegyedtünk. Nehezen ment egymás megértése, mert ő magyarul nem tudott túl sokat és jól, én meg szerbül, de a lényegét elmutogattuk egymásnak. Mutogatás közben a szökőkút mellett találtuk magunkat, ahol előkerültek a hátizsákokból a sörök, ami még megmaradt Szébó és a kopasz haverja táskájában. Ők ketten meg Éva aznap jöttek Szabadkára, este már indultak is vissza. Annyira bebasztunk ott a padon, hogy sikerült rábeszélniük, menjek velük az esti vonattal Zomborba. Persze, hogy mentem, mert közben bele is szerettem az Évába, nagyon tetszett a fekete haja, meg hogy olyan érzékeny volt pihés az alkarja. Na de az egészből az lett, hogy egy hónap után kerültem csak vissza Szabadkára, mielőtt felültem a vonatra, a Szébó nyugtatgatott, hogy nem is olyan jó csaj az Éva, nyugodjak meg, én meg csak kiabáltam a nevét a vasútállomástól félreeső sínen elhelyezett régi, kiszuperált mozdony tetejéről, meg aztán az állomás átjáró, nyitott alagútjának zöld falába belevestem az otthoni kapukulcsommal, hogy: ÉVA SZERETLEK '91.

Lift

A Zahorecz meg a Zubán, a bajai úti temetőcsősz fia, néhanapján lógtak az iskolából, aztán már mindennap hiányoztak két-három tanítási órától. Fomin Emma osztályfőnök faggatódzása során kiderült, hogy liftezni járnak a sugárútra.